

Volumul V, Numărul 8 / 2003

ISSN 1454-9980

Despre note și standarde

(pag. 9-11)

Herbert ROTFELD

Volume V, Issue 1 (8) / 2003

**Cross-cultural
Management
Journal**

DESPRE NOTE ȘI STANDARDE

Herbert Rotfeld¹

Nota traducătorului: sistemul american de notare are o scală ce folosește litere: A+, A, A-, ... până la E- (cea mai mică notă). A și A+ sunt echivalentul pentru 10 (doar că A+ se dă pentru un punctaj între 97 și 100; A+ ar fi un fel de "10 cu felicitări"), E echivalentul lui 5 (F înseamnă deja "picat"). Fiecare literă are desemnat un număr de puncte, A primind 4 (maximul posibil). Studenții trebuie să parcurgă un număr de cursuri obligatorii pentru specializarea la care s-au înscris și au posibilitatea de a alege, până la completarea numărului de cursuri (credite) necesare absolvirii, dintre multe alte cursuri opționale (funcționează sistemul de credite transferabile).

Studenții și mulți profesori cred că notele sunt un factor major pe piața muncii. Notele sunt folosite, de asemenea, ca parte a standardelor interne ale unei facultăți, pentru echivalarea cursurilor anterior parcurse sau pentru admiterea într-un program superior: studenții trebuie să mențină o medie de C sau mai mare (peste 7, n.n.) pentru a avea permisiunea de a urma anumite cursuri obligatorii, pentru a-și declara specializarea principală (numita "major") urmată și, odată aceasta declarată, pentru a rămâne la facultatea respectivă. O anumită medie generală (GPA) sau un anumit număr de puncte totale sunt cerute pentru absolvire. În alte programe, o medie de B (8 - 8,5) este cerută pentru a obține burse. Creșterea acestor cerințe reprezintă întotdeauna "standarde mai dure", cel puțin așa ni se spune.

Și totuși este, intuitiv, evident că standardele de notare diferă de la universitate la universitate. Chiar și în cadrul aceleiași universități, ele diferă între diferite programe ca și între profesori în cadrul aceluiași program. Iar studenții știu cine sunt profesorii care predau cursuri mai ușoare. Dacă studenții nu doresc altceva decât note mari, ei se vor înscrie la aceste cursuri. Cerințele mai mari la notare adesea nu duc la altceva decât la o vânatoare a profesorilor "mai ușori" și a notelor mai "blânde".

Unii afirmă că o universitate cu standarde de notare mai dure își lovește studenții pe piața muncii. Dar cei care angajează nu percep toate notele, de la toate universitățile sau toate programele (specializările) ca fiind egale. Ei vor recunoaște rapid un program al cărui studenți de nota B+ (aproximativ 8,5, n.n.) au în slujba lor dorința de iscodire a unui hamster. Ei știu care sunt școlile pentru care notele peste medie sau cele de B sunt un semn de împlinire. Pe termen lung, o universitate suferă mai mult dacă dă multe note mari studenților medii sau sub medie.

Dar inflația notelor nu este cauzată doar de acei profesori care vor să fie "drăguți". Ea evită problemele. Cu o frecvență crescută, dacă o notă este privită ca fiind mică, studenții se plâng. Studentul poate fi leneș, mai puțin dotat, sau poate avea probleme doar cu materialul dintr-un anumit curs, dar orice notă mai mică decât cea pe care și-ar dori-o studentul va duce la plângeri. A pica un student sau a da multe note

¹ Profesor doctor, Departamentul de Marketing și Transporturi, Universitatea Auburn, Alabama, SUA (traducere Adriana Zait, conf. dr. la Catedra de Management - Marketing, Universitatea "A.I. Cuza" Iași).

mici face ca un profesor să-și piardă timpul luptându-se cu plângerile.

Apoi mai sunt și evaluările profesorilor de către studenți. La sfârșitul fiecărui curs, studenții vor completa formulare în care își notează profesorii. Repetate cercetări ale acestor formulare (fișe de evaluare, introduse deja și într-o serie de universități românești, n.n.), la multe universități, au arătat că notele evaluărilor sunt mai mari atunci când profesorul dă note mai mari și mai mici când cursul implică o doză puternică de rigoare intelectuală. Și totuși aceste formulare sunt folosite ca un element de sprijin în momentul în care se ia decizia de a titulariza un profesor sau de a-i da un salariu mai mare (decât altuia cu același grad didactic, n.n.)

Pentru prea mulți studenți universitatea nu este un bastion de calitate academică, sau măcar de integritate intelectuală. De fapt, motto-ul multor studenți ar putea fi "sunt ignorant și sunt mândru de asta". Și cu toate aceste incentive pentru situația contrară, puțini profesori și-ar dori vreodată să îi spună unui student ceea ce rostea profesorul David Slavitt de la Universitatea din Pennsylvania (care spune, dureros de des adevărat): "Ești prost, ești tânăr și greșești". Inflația notelor nu ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni. Surprinzător poate fi doar să mai găsești puncte de rezistență față de trend.

Astfel așteptările și atitudinile studenților sunt legate de așteptările descrescătoare din partea profesorilor. În cartea "Generația X merge la facultate" (Generation X Goes to College) autorul, cu numele real necunoscut, Peter Sacks descrie cum comitetul său ad hoc privind standardele și calitatea a murit când a fost pus față în față cu potențiala problemă a scăderii numărului de candidați înscriși la facultatea respectivă. Un prieten îi spune că șeful de catedră a afirmat: "Trebuie să ducem cifra înscrierilor la 400, și abia pe urmă o să ne facem griji privind cerințele de admitere și calitatea programului."

Ceea ce aduce în discuție problema unora din administratorii facultăților, care exacerbând incentivele pentru gratificații nemeritate, refuză să sprijine standardele profesorilor. Ei îi încurajează activ pe profesori să dea note mai mari. Am văzut memorii de la decani, prodecani sau chiar prorectori ai unor universități în care se spunea profesorilor că nu au voie să pice

studenți sau că TREBUIE să dea mai ales note de A și B (9 și 10, n.n.). Plecând de la o facultate la alta, cu o capacitate echivalentă de studenți atrași (după cerințele de admitere), un profesor care la prima facultate primise un premiu, se trezește chemat la ordine pentru că a dat prea multe note de C și prea puține de A sau B. "Avem o adunătură de proști aici", i s-a spus, "și vrem să le dăm notele pe care și le doresc și să scăpăm de ei".

Dar dacă universitatea este cu adevărat preocupată de standarde, dacă vrea cu adevărat să arate că absolvirea este un semn de dezvoltare intelectuală, ar trebui să-și concentreze atenția asupra luptei împotriva inflației notelor și să sprijine profesorii împotriva presiunilor de scădere a standardelor academice în amfiteatru. Pentru a crește standardele, administratorii (decanii, rectorii la noi, n.n.) și comisiile de titularizare ar trebui să fie sceptici față de acei profesori care dau, în mod repetat, note de A la toată lumea (numai 10, n.n.), în fiecare semestru, pentru că e puțin probabil ca cineva să fie atât de norocos încât să predea numai unor studenți superiori. Cel mai important, de vreme ce mulți studenți se plâng de notele mici, ar fi să-i sprijine mai mult pe profesorii experimentați, recunoscând faptul că multe plângeri sunt lipsite de substanță, în loc să-i judece.

Era o vreme când cataloagele fiecărei universități spuneau că nota C este "medie". Multe universități nu mai fac asta, deoarece știu că notele "medii" sunt mult mai mari. Dar nu e nimic rău în a fi la medie. De fapt, rău este când o universitate sau un program încearcă să spună că toți absolvenții ei sunt "peste medie", mai ales pentru că asta face să scadă realizările studenților care sunt cu adevărat superiori.

***Nota traducătorului:** Acest articol, publicat în "Academy of Marketing Science News" (1997) și "Marketing Educator" (1998), a fost prezentat și în format electronic, ca mesaj e-mail al grupului ELMAR (Email list for Marketing Academic Researchers - grup de știri al AMA - American Marketing Association, moderator Peter Palij, The Darla Moore School of Business, University of South Carolina) (un grup excelent, la care ar merita să adere toți cei implicați în educația superioară de marketing, și nu numai; întrebări la adresa elmar-*

request@sc.edu) . *Reacțiile nu au fost puține. Am reținut trei dintre acestea, extrem de interesante în opinia noastră, pe care le prezentăm în continuare. Nu suntem deloc departe de pericolele sugerate în articol. Am fi mai mult decât fericiți dacă opinii, sugestii etc. ar veni și din partea unor profesori și, mai ales, a unor practicieni-specialiști români.*

Dawn-Marie Nelson
Vice-President, Sales and Marketing
Orion Systems, Inc.

"

Universității

Eu sunt cel care-i angajează pe studenții pe care-i trimiteți "la timp" pe piața muncii. Vin la mine cu povești minunate despre educația pe care au primit-o, despre cât de greu au muncit și despre standardele incredibile ale universității pe care au absolvit-o. Vin scriind greșit cuvinte din vocabularul de bază, chiar și propriile lor nume, numele facultății, al firmei etc. Poate că nu sunt proști, ci doar grăbiți și neatenți. Dar poate că-i mai grav decât atât. Dacă asta este prima impresie pe care doresc s-o lase, eu nu-i vreau. Indiferent de "programul de calitate" al universității pe care au absolvit-o.

Vin cu CV-uri care nu au nici măcar o propoziție corectă din punct de vedere gramatical în cele trei pagini pe care mi le trimit. Și menționează cu mândrie media cu care au terminat - peste 8,5. Stați să văd dacă am priceput: nu știu să scrie corect, dar au terminat cu o astfel de medie? Ei chiar cred că au meritat acea notă. Și cred că sunt "peste medie". Poate că sunt, pentru educația de liceu. Dar ce s-a întâmplat cu educația lor superioară?

Apar la interviuri pentru a-mi spune cât de "peste medie" sunt. Și nici aici nu sunt în stare să vorbească, gramatical, corect. Respectul e un lucru ce ține de trecut. Sunt chiar fericiți să-mi spună că au luat o notă mică la cutare sau cutare disciplină pentru că profesorul era "afurisit" (de fapt, termenul englez folosit este "jerk" – ticălos, n.n.). Ei bine, dacă eu le corectez lucrările, le cer să stea mai târziu pentru a termina ce au de făcut și le cer să respecte standardele de calitate ale firmei, devin și eu un "afurisit".[...]

Așa că le spun universităților - s-ar putea să credeți că ne ținem capurile în nisip și nu vedem cum ați coborât standardele. Dar vă înșelați. Programul vostru "de calitate" este la vedere cu fiecare absolvent pe care mi-l trimiteți la ușă. Și nu-i deloc o priveliște frumoasă."

David Foard

Westminster, UK

"Dar încercați să povestiți toate astea și celor presați de problema admiterilor, dată fiind cohorta problemelor și indiferența față de imaginea universității. Aici, în Marea Britanie, unde multe universități sunt legate de granturi guvernamentale - iar ajutorul este condiționat de un număr pre-specificat de studenți și apar penalități pentru neacoperirea aceluși număr - apare și presiunea irezistibilă de a admite pe oricine dorește, indiferent de note.

La celălalt capăt al "mașinii de făcut cârnați" există presiunea de a demonstra că studenții obțin diploma. Dat fiind faptul că experimentăm un declin lamentabil în ceea ce privește standardul mediu al candidaților, a căror credință este aceea că au "dreptul" de a obține diploma doar pentru că au frecventat câteva cursuri atunci când au avut chef, vom avea întotdeauna probleme. Tinerii asistenți universitari care au o carieră în față trebuie să joace în sistem pentru a obține promovarea, cei mai în vârstă (aproape de pensionare) nu pot fi plictisiți cu așa ceva sau sunt pur și simplu ignorați de către șefii de departamente sau facultăți ale căror singure imperative sunt numerele și bugetele.

Unde se vor sfârși toate acestea? Probabil în acel loc spre care ne îndreptăm deja. Câteva universități, o minoritate cu idealuri înalte, vor sfârși iremediabil prin a-și căuta studenții, în timp ce restul vor continua să livreze slabă calitate, absolvenți care vor avea dificultăți în a-și găsi un loc de muncă, spunându-și că viața este nedreaptă pentru că, așa cum unul din ei îmi spunea deunăzi, "am o diplomă și ar trebui să obțin slujba pe care o vreau."

Scott Takacs
Georgetown College
Georgetown, Kentucky

"De nenumărate ori le-am dat studenților note mici pentru proiecte care aveau în ele idei bune, dar erau prost prezentate. În multe cazuri studenții au dorit să discute despre aceste note, unii argumentând că "scrisul sau gramatica" nu sunt importante. În astfel de cazuri le spun că sunt de acord și că le dau nota pe care o doresc, doar că o scriu "F" (picat, n.n.) doar pentru că m-au convins că nu este important cum scrii. Mă întreb oare de ce nu mai primesc nici o replică după asta?

Totuși, sunt și studenți care-mi spun : "Aveți dreptate. Știu că am o problemă, dar cum pot deveni mai bun?" Acești studenți îmi aduc aminte de ce m-am făcut profesor. (Ca să fiu cinstit, odată un student m-a corectat pentru două greșeli pe care eu le făcusem la un examen. Desigur, acel student căpătase deja un solid A (nota 10, n.n.) la curs."